

Edebiyat Defteri

zeyna35 -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
19 Haziran 2024 arřamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

KÜÇÜK KAPLUMBAĞA

Bir zamanlar, uzak bir ormanın derinliklerinde üç kaplumbağa yaşamış. Bu kaplumbağanın biri anne, diğeri baba ve diğeri de yavru kaplumbağa imiş. Anne ve baba kaplumbağa Anjin adındaki çocuğuna “Biz annen ile eve yiyecek bulmaya gideceğiz evlat, sen de biz gelene kadar evden dışarı sakın adımını atma” diyerek giderler. Anjin can kulağıyla dinler ailesini ve yatağına geçip uzanır. Aradan biraz zaman geçtikten sonra dışarıdan bir ses duyar ve kapıyı açarak dışarıya çıkar. Anjin ailesinin sözlerini unutarak arkadaşlarıyla beraber oyun oynamaya başlarlar. Arkadaşı Bayan Pora kurbağa, Bay Kiki tavşan ve Bayan Rengi kelebek ile bir aşağı bir yukarı koşarak eğlenerek oynarken, çalılıkların ardından bir çatırtı gelir. Arkadaşı Bayan Pora kurbağa sese doğru ilerler ve o sırada hem gözden kaybolurken sesi de kesilen Bayan Pora kurbağanın arkadaşları ardından aramaya yönelirler. Önce tavşan Bay Kiki, ardında Bayan Renge ve minik kaplumbağa Anjin yavaş yavaş çalılıkların arasından ilerlerler. Tamda o sırada Bayan Kelebek Renge seslenir “arkadaşlar bir grup insan Bayan Pora’ yı öldürmüş ve şimdide onu şişe takıp ateşte çeviriyorlar kaçalım buradan hemen” der. Hepsi nefes nefese ormanı koşar adımlarla terk ederler. Anjin’in anne ve babası eve gelir fakat kapıyı açtıklarında ne görsünler Anjin evde yok! Anne ve Babası koşarak dışarıya çıkıp aramaya başlarlar. Anjin ormanın içinde koşarken ayağı takılır ve yere düşer. Arkadaşları ise koşmakta olduklarından Anjin’ i arkada unutarak uzaklaşırlar. Hava kararmak üzere ailesi artık ümidi keser, ağlayarak evlerine giderler. Anjin ise ormanda incittiği ayağıyla sürüklenerek gözden uzak, gizli bir kuytuca gider ve ağlayarak uykuya dalar. Sabah doğan güneş ile ayağının biraz daha iyi olduğunu fark eden Anjin yavaş yavaş ormanda ilerlemeye başlar. Belki bir ümit kaybettiği evin yolunu bulmak adına yolda yürürken; bir aracın yol kenarından geçtiğini fark eder ve yerde duran kırmızı bir kumaş parçasını ayağına dolayarak aracın kenarına geçerek dikkat çekmeye çalışır. Tam da o sırada aracın arkasında oturan bir çocuğun ailesine” durun yol kenarında bebek bir kaplumbağa var, arabalar ezmesin onu alalım ben bakmak istiyorum” der. Arabayla duran aile çocuklarını kıramaz ve kaplumbağa Anjin’ i araçlarına alarak oradan uzaklaşır. Anjin artık kendini biraz daha güvende hissetse de ailesini çok özliyordu. Anjin’ i sahiplenen aile gerçekten çok iyi bir aileydi. Çocukları Peter’in kaplumbağasına güzel bir ev yapma kararı aldılar. Fakat evi ne kadar özenle yapsalar da bebek kaplumbağa Anjin özgür bir kaplumbağa idi ve kapalı olan alan onun için hapsolacaktı. Aileye bunu nasıl anlatırım diye düşünen Anjin’ in aklına bir fikir gelir. Evi yapıldıktan sonra içine koyulup kapısı kapatılan Anjin kaplumbağa kendini yatar vaziyete getirip ölü taklidi yapar. Bunu fark eden aile düzeltir kaplumbağa Anjin’ i ve tekrar aynı hali alan kaplumbağayı artık bu kapalı yerde bu şekilde duramayacağını anlarlar. Aralarında ailecek konuşup anjini buldukları yere bırakmaya karar verirler. Hazırlanarak yola çıkan aile kaplumbağa Anjin ile yola devam ederler ki oda neydi! Anjinin anne babası hala bir ümit yavrularını aramaktalar. Anjin hemen cama tırmanıp işaret edercesine ailenin oğlu Peter’e anne babasını gösterir. Peter ailesine duralım baba der; baba durur ve Peter’ in kapıdan inerek Anjin’ i yere bırakmasını ve izlemesini, bunlar kaplumbağanın ailesi olabileceğini söyler. Peter arabanın kapısını açarak bebek kaplumbağa Anjin’ i yere bırakır bırakmaz koşarak ailesinin yanına giden Anjin’ i mutlulukla izleyen aile araçlarına binerek, oradan evlerine gitmek üzere yola devam ederlerken, Anjin kaplumbağa ile ailesi de evlerine giderler. Ailesinin öğütlerini dinlemeyen Anjinin anne ve babası bu davranışların belki bir daha tekrarlandığında asla ailesine kavuşamama ihtimallerinin de olduğunu öğüt ederek Anjin kaplumbağaya söylerler. Anjin asla bir daha ailesinin sözünü unutmayacağını ve onların sözünden dışarı çıkmayacağını söyler ve bu güzel masalda böylece sona ermiştir.

MASUM AĞAÇLAR

Günün birinde yol kenarından yolculuk yapan bir gurup insan, arabalarının içerisinde yedikleri meyvelerden, kalan meyveleri camdan yol kenarına doğru fırlatıp atarlar. Poşetin içinden çıkan meyveler toprağa serpilip dağılır. Bir elma, bir dut ve bir de kiraz çekirdeği yaşamak adına toprakta uzun süre sonra mücadele verip kökleriyle yaşama tutulurlar. Meyve fidanları gelişerek yıllar içerisinde sıcak, soğuk hava demeden büyürler. Bir gün yine yoldan geçen bir gurup insan araçlarından inerler ve öyle sıcaktır ki hava araçlarından inerek yol kenarındaki ağaçların gölgesine sığınurlar. Hem gölge hem de üzerleri olgunlaşmış meyve dolu ağaçları görünce çok mutlu olurlar. Aralarında konuşup biraz toplayıp yeme kararı alırlar. Biri ağaca kaldırır arkadaşını, o oradan meyvelerden toplar diğeri ise toplanan meyvelere poşet açar. Ağaçların gölgesine oturup meyveleri yemeye başlarlar. Öyle lezzetli meyvelermiş ki yerken kendilerinden geçiyorlarmış. Meyveyi yiyen arkadaşlar gölgenin büyüüne kapılarak oracıkta uyuya kalırlar. Rüyalarına aynı anda üç arkadaşın da, aynı meyve ağaçlarının rüyası girer. Uykularını aldıktan sonra uyanmaya başlarlar tek tek ve birbirlerine bakarak mutlu bir ifadeyle gerinerek rüyama girdi benim bu meyve ağaçlar derler. Ve aynı anda hepsi aynı rüyayı görmüş olduklarına o kadar şaşkınlarmış ki şaşkınlıklarını yüzlerinden gizleyemiyorlarmış. Ağaçlar dile gelip konuşurlar rüyalarında” biz sizin geçmiş yıllarda bu yoldan geçerken poşette kalan son meyveleriz, sizlere çok teşekkür ederiz bizi çöpe atmayarak toprakla buluşturup, insanlara ikram sunmamıza vesile oldunuz”. Üç arkadaş o kadar mutlu olmuşlar ki ağaçlara sarılarak; “bize gölge yaparak sıcaktan koruyup bir de meyvelerinizden ikram ettiniz, bizler sizlere asıl teşekkür ederiz” demişler ve yolculuklarına devam etmek adına oracıktan mutlu bir şekilde ayrılmışlar. Aralarında yol boyu bilmeden yaptıkları iyilikleri konuşarak evlerine varırlar. Evlerine varır varmaz eşlerine ve çocuklarına bu durumu anlatırlar. Bunu dinleyen aileleri sevinç göz yaşlarını tutamazlar. Bilmeden yaptıkları bu olayın onlara böyle güzelliklerle dolu karşılığını çıkacağını tahmin etmezken, onlara çok büyük sürpriz olmuştu. Bu güzel hikâyede burada mutlu son ile sona erer.

PRENSES SOFİA

Çok uzak ülkenin birin de bir prenses yaşarmış. Prensesin adı Sofia imiş. Sofia kral ile kraliçenin tek kızıymış. Prenses kardeş özlemi çekerken ailenin başka çocukları ne yaptıysalar olmamış. Yalnızlığıyla sıkılırken prenses şatonun içinde gezmeye çıkar. Koluna sepetini takarak gezintiye çıkar. Rengarenk çiçekler içinde, hangi çiçeği toplayacağını şaşırır. Vakit hayli geç olmuştu fakat prenses zifiri karanlıkta geri dönmeye çalışıyordu. Muhafızlar prenses Sofia'yı aramaya koyulmuşlardı. Kral ve Kraliçe çok üzgündü, biricik kızları hava kararmasına rağmen hala geri dönmemişti. Prenses Sofia ise hızlı adımlarla karanlık ormanın derinliklerine doğru evine gidiyor ümidiyle şatonun dışına çıkmıştı. İşin kötüsü kapıda bekleyen muhafız bekçileri Prenses Sofia gezintiye çıkarken başka işle uğraşmaları, bunun başlıca sebebi olarak görülür. Kral bekçi muhafızların kellelerinin kesilmesini emreder. Bir daha verilen görevlerine sadık kalmaları gerektiğini anlasınlar ve ibret olsun diye. Fakat ne fayda Prensesten hala haber alınamıyordu. O sırada Prenses Sofia ise çok yorulmuştu. Bir ağacın altına dinlenmek için oturup yaslanmıştı. Oracıkta uyuya kalmıştı. Daha sonra Kral emreder; "biricik kızımı bulana beş kese altın ödül verilecek" der. Prenses Sofia'yı herkes aramaya başlar, ormanda avlanmak için gezintiye çıkan karşı ülkenin Prensi elinde okuyla avını ararken bir şıkırtı duyar. Okunu hazır hale getirir ve yavaş yavaş ilerler. Bir de ne görsün ağacın altında bir kadın yatıyor. Prens yavaşça yanına yaklaşır ve yüzüne eğilip baktığında ise sarı saçlı güneş gibi, mavi gözlü deniz gibi, uzun boylu selvi gibi güzeller güzeli Prenses Sofia'yı görür. Prenses Sofia ürker; kimsiniz? der. Prens; "sakın benden korkmayın güzeller güzeli, size zarar vermek niyetinde değilim" der. Prens kendisini tanıtmasını ister. Prenses Sofia olanı biteni anlatır ve Prenste kendi isminin Prens Daniel olduğunu birazda kendisinden bahsedince, Prenses rahatlar kendini daha da güvende hisseder. Prenses Sofia yaşadığı yeri tarif eder Prens Daniel gözlerinin içine bakarak; "Prensesim Sofia atım az ileride, biraz yürümemiz gerekiyor, eğer bunu yaparsak atıma binme lütfunda da bulunursanız sizi evinize teslim edebilirim" der. Prenses Sofia kabul eder ve atın olduğu yere kadar yürürlerken birden Prenses Sofia'nın ayağı bir taşa takılır ve düşer. Prens hemen elinden tutarak kaldırır. Prenses o esnada Prens Daniel'in gözlerine bakar ve âşık olur. Prens Daniel ise durumun farkına varır fakat belli etmez. Prenses Prensin desteği ile atın yanına kadar gelirler. Ata binerek Prenses, Prensin beline sarılır ve birlikte şatoya doğru ilerlerler. Nihayetinde Prens Daniel Prensesi şatoya getirir. Attan inen Prensesi gören muhafızlar kılıçlarını çekerler. Prenses seslenir; "durun sakın yapmayın, o Prens Daniel ve beni kaybolduğum yerden o bulup buralara getirdi" der. Krala haber ulaşır ve Prens Daniel ile Prenses Sofi içeriye götürülür. Prensesin babası Kral ve annesi kraliçe kızlarına sınımsız sarılırlar. Ve olayı ailesine anlatan Prenses Sofia, Kralın aklında kahramanlık yapan Prense en büyük ödül; "sana biricik ve dünyalar güzeli kızım Prenses Sofia'yı vermek olacak. Eğer sahip çıkarsan kızımıza, onu mutlu edersen ebediyete kadar, senin arkadayım ve benden sonra da tahtım senindir Prens Daniel" der. Çünkü bu teklifi ona sunarken Prens ile Prensesin birbirlerini nasıl sevdiklerini görmesi olur. Kral ve Kraliçe biricik kızları Prenses Sofia'yı ilk defa bu şekilde mutlu görürler. "Kral haber salın herkes bu mutlu güne davetlidir, kırk gün kırk gece düğün yapılacaktır tellal duyursun" der. Tellal duyurusunu gün boyu yapar. Düğün hazırlıkları hızla başlar ve devam eder. Prenses Sofia ve Prens Daniel hızlı gelişen bu evlilik kararlarının sevinciyle el ele, göz göze dolaşıp eğlenirler. Prenses en ünlü gelinlikçiler, Fransız küpürü ile ipek karışımı muhteşem bir gelinlik dikerler. Prens Daniel içinde erkek terziler muhteşem bir damatlık kostümü hazırlarlar. Dillere destan bir düğün ile dünya evine girecek olan Kral ve Kraliçenin kızları Prenses Sofia artık düğüne hazır bir hale getirilir. Düğün günü gelip çatar. Şatonun içinde yoğun bir kalabalık Prens ve Prenses alkışlar eşliğinde halkın karşısına el ele çıkarlar. Prenses Sofia öyle göz kamaştırıcı olmuştur ki; görenlerin nutku tutulmuş. Derken düğün başlar ve prensin ailesi olan diğer Kral ile Kraliçe tek oğulları olan Daniel'in mutluluğunu izleyerek sevinirler. Eğlence kırk gün kırk gece sürer ve düğün şenliği sona erdiğinde herkes evlerine dağılır. Prens ile Prenses mutlu bir evlilik ile yollarına devam eder. Güzel hikayemizin de sonuna gelmiş bulunuyoruz. Onlar ermiş Muradına biz çikalım kerevetine.

BALIKÇI RÜSTEM DEDE

Bir varmış bir yokmuş kara denizde yalnız ve kimsesiz bir balıkçı yaşarmış. Bu balıkçının ismi Rüstem imiş. Balıkçı Rüstem Dede'nin kendine ait eski bir sandalı varmış. Bu sandalla balık tutup ekmek parasını sudan çıkartmış, küçükte bir balıkçı barınağı varmış, orada yatar kalkarmış. Rüstem Dede'nin en sevdiği şeylerden bir tanesi sandalıyla güneş batacağına yakın yavaş yavaş kürek çekip balığın bol olduğu yerde ağını atıp etrafı seyrederek ağın dolmasını beklemiş. Rüstem Dede dalıp giderken uzaklara sandalın altına büyük bir balığın vurduğunu fark eder, korkuyla sandaldan aşağıya doğru eğilip bakar ve beyaz bir balinanın ona bir şeyler anlattığını hisseder. Balina Rüstem Dede'ye asla zarar verme düşüncesinde değildir. Bunu anlayıp emin olan Rüstem Dede" ufaklık söyle bakalım benden ne istiyorsun?" der. Beyaz balina sudan yukarıya doğru kalkıp yüzgeçlerini tedirgin ve üzgün bir halde çırparak suya tekrar iner. Rüstem Dede bir şeylerin ters gittiğini anlar, Annesi suyun altında eski bir ağa dolaşır ve oradan çıkmaya çalışırken daha da çok dolanır ağlara ve yardım isterken Rüstem Dede'ye denk gelir. Rüstem Dede beyaz balinaya yardım etmek üzere denize atlar ve derine doğru yüzerek balınayı takip eder. Bir de ne görsün büyük beyaz bir balina ağlara dolanmış vaziyette çaresiz kurtarılmayı bekliyordu. Bebek beyaz balina Annesine yardım getirmenin sevinciyle suda taklalar atmaktaydı. Rüstem Dede Anne balınayı birkaç dakika içerisinde kurtarır. Anne balina Rüstem Dede'ye teşekkür etmek ister ve sırtına alıp hızlıca sudan yukarı çıkartır. Ama Rüstem Dedenin sandalı yerinde yoktu. Su dalgaları sandalı sürükleyip uzaklaştırmış olmalıydı. Bu duruma üzülen Anne balina Rüstem dedeyi sırtında kıyıya kadar götürür. Balinalar ile görüşükten sonra barınağına dönene Rüstem Dede geceden sabaha kadar uyumadan düşünür artık ekmek parasını nereden kazanacaktı, ne iş gelirdi elinden çaresizdi. Barınaktan dışarıya çıkar başını öne eğerek denizin kenarından yürür ve yerde bir ipin suda gidip geldiğini fark inanılmaz bir şey bu o da neydi öyle sandalı suyun kenarında duruyordu. Rüstem Dede buna çok şaşırarak sevindi. Bu sandalı bulan ise denizden su fışkırtarak havaya kalkıp suya dalan beyaz Anne balınaydı. Rüstem Dede eliyle havaya kalkan balinanın başını okşayarak teşekkür etti. Sandalını kıyıya bağlayarak barınağına gider ve dinlenmek için uzanıp, gün içinde balinalar ile yaşadığı dostluk ve karşılıklı iyilik ilişkilerini gözden geçirerek gülümser sevimli balıkçı Rüstem Dede. Hikayemizin de sonuna geliriz böylece...

ESKİCİ AMCA

Bu öyküde sizlere çok fakir kimsesiz bir amcanın yaşamından söz edeceğim. Ahmet amcanın ailesi trafik kazasında vefat ettikten sonra kendini üzüntüden sokaklara atar. Zaten evi geçindiren tek oğlu Zafer olduğundan, o da ölünce ev sahibi evden çıkmasını ister. Ahmet amca çaresiz çıkmak zorunda kalınca da sokaklarda yatıp kalkmaya başlar. Bu durum onu her geçen gün derinden üzse de çaresizdi. Ahmet amca köprü'nün altında yatıyordu. Bir gün köprü altında yatan Ahmet amca uyurken havanın buz gibi olmasından dolayı titreyerek uyanır. O sırada bir kadını çöp tenekesinin yanına, eski kırık bir pazar arabası bıraktığını görür. Ahmet amcanın aklına bir fikir gelir. Kalkarak Pazar arabasını alır ve elinden geldiğince onu tamir eder. Tekerleri sağlam olan Pazar arabasıyla kendine, eskicilik yapmak üzere iş kurmayı planlar. Ahmet amca Pazar arabasını alır ve yola koyulur. Önce biraz evlerin önünde çöpe atılan hurdaları toplar, ardından onları hurda alan yerlere satar ve ekmek parasını çıkartır. Eskici Ahmet amca dilenip muhtaç olmaksızın bu şekilde çalışmayı kendisine görev edinir. Ve bir gün yine hurda toplamaya çıkar, o sokak senin bu sokak benim dolaşır. Yorulan Ahmet amca bir kaldırıma oturarak dinlenir. Bir süre dinlendikten sonra tekrar yola koyulan eskici Ahmet amca gördüğü bir çöp bidonuna yaklaşır, işine yarayacak bir şeylerin olup olmadığına bakar, tamda o sırada bez bir kese gözüne çarpar. Kesenin içerisini açtığında içinden on adet altın bilezik çıkar. Eskici Ahmet amca altın bilezikleri bulur, bu bilezikler onun hayatını kurtarmaktır fakat o bunu kendine yakıştıramaz. Altınları alarak karakola gider ve altınları çöpün içinde bez bir kesede atılmış olduğunu söyler. Polisler altınların bulunduğu yere eskici Ahmet amcayla birlikte giderek tutanak tutarlar. Evi temizlerken eski kıyafetlerin cebine koyduğunu unutarak, çöpe atan Hayriye Hanım altınların olmadığını fark edince, gidip son bir ümit attıkları eşyalara bakmak ister. Ama ne yazık ki çöpçüler çöprü alıp götürmüşler. Hayriye Hanım karakola gider ve durumu anlatır. O sırada tutanağı tutan polis memuru; "altınlarınız bizde, bize onu eskici Ahmet amca iki gün evvel getirip teslim etti" der. Hayriye Hanım çok sevinir, bu zamanda böyle insanların hala var olduğunu bilmek güzeldi. Hayriye Hanım polis memurlarına eskici Ahmet amcayı nerede bulacağını sorar. Ahmet amcanın az ilerde köprü altında yaşadığını söyleyince Hayriye Hanım üzülür. Böyle bir insanın nasıl o hallerde olabileceğine şaşırırken, köprü'nün altına doğru yürüyerek gider ve bakar orada mı acaba diye. Genç bir çocuğun köprü altında oturduğunu görürce sorar çocuğa; "yavrum burada eskici Ahmet amca diye birisi varmış, o nerede?" der. Genç çocuk; "evet efendim tanıyorum, hatta bakın arkanızda şu an geliyor" der. Arkasını döner ve eskici Ahmet amcaya; "merhaba ben Hayriye, teşekkür etmek adına geldim buraya, başkası olsaydı bu altınları asla geri vermezdi ama siz vermişsiniz" der. Eskici Ahmet amcanın yüzü kızarak; "Hayriye Hanım ben bugüne kadar asla haram para yemedim, bundan sonra da asla ama asla haram yemem" deyince, Hayriye Hanım Eskici amcaya bir teklifte bulunur. Bir bahçivana ihtiyacının olduğunu hatta konakta kalacak yerinin de olacağını söyleyince; Eskici Ahmet amca sevinerek Hayriye Hanım'ın teklifini kabul eder. Hayriye Hanım Ahmet amcayı alarak ilk önce kıyafet mağazasına götürerek üzerine birkaç kıyafet alır. Ardından da Ahmet amcayı konağa götürerek kâhyanın onu etrafı gezdirmesini rica eder. Kahyaları Musa Bey ile etrafı gezip öğrendikten sonra Ahmet amcaya kalacağı yeri de gösterir. Ahmet amca güzelce bir duş alır ve yeni bahçıvan kıyafetlerini giyerek işe hazır olduğunu söyler. Hayriye Hanım şaşırır ve sevinir. Ahmet amcanın eline yüzüne nur gelmişti. Hayriye Hanım bu arada işe yarın başlayacağını söyler. Bugün sadece istirahat etmesini ister. Ahmet amca sevincinden yerinde duramaz ve eline alır bahçe makasını ve bahçeye giderek, etraftaki ağaçların, çiçeklerin bakımını yapar. Öyle güzel yapmış ki bahçeyi, konakta düğün yeri gibi olmuş etraf ve gelen geçen imrenmiş. Bunu gören Hayriye Hanım ise Ahmet Bey'i aşkla izlemiş. Sanki hayata yeniden doğmuş gibi Ahmet Bey konağın bahçesinin yarısını bitirmişti. Hayriye Hanım seslenir; "Ahmet Bey artık yemek vakti geldi, bahçede çardakta yemek yiyeceğiz" der. Ahmet Bey şaşırır hep birlikte yemek yiyecek olmaları güzel olur ama evin Hanımının da çalışanlarla yemek yiyecek olması guru vericidir. Ahmet Bey yemeğe oturur, hep birlikte güle söyleye çardakta yemek yerler. Bir ara göz göze gelen Hayriye Hanım ile Ahmet Bey aynı anda güzel bir hissiyata kapılırlar. Hayriye hanım tatlı tatlı Ahmet Bey'e gülümseyip yanakları kızarır. Hayriye Hanım yemek masasından müsaade isteyerek odasına çıkar. Ahmet Bey de müsaade ister ve odasına geçer. Ahmet Bey yatağına uzanarak "Hayriye Hanım acaba benim ondan hoşlandığımı mı hissettiği için mi, yemekten kalktı gitti" der. Odasının camından çardağa baktığında Hayriye Hanım, Ahmet Bey'in de orada olmadığını fark eder. Oda aynı düşüncelere dalar. "Ahmet Bey acaba ondan hoşlandığımı anladığı için mi yemeği yarıda bırakıp, kalktı ki acaba" der. Hayriye Hanım günlüğüne bu duygularını yazar ve yatıp uyur. Sabah olunca konağın balkonunda kahvesini yudumlayan Hayriye Hanım kâhyaya Ahmet Bey'in nerede olduğu sorar. Kâhyada arka tarafta yarım kalan ağaçların kesimiyle ilgilendiğini söyler. Hayriye Hanım bahçeye iner ve Ahmet Bey'in yanına gider. Ahmet Bey, Hayriye Hanım'ın ona doğru geldiğini fark edince, kafasını yere eğer ve işine devam eder. Gül ağaçlarını budayan Ahmet Bey'in yanına gelen Hayriye Hanım; "kolay gelsin Ahmet Bey, nasılsınız, işinize alışabildiniz mi?" diye sorar. Ahmet Bey de "Tabi alıştım Hayriye Hanım size ne kadar teşekkür etsem azdır" deyince, Hayriye Hanım; "O nasıl söz öyle, iyi ki de altınlarımı yanlışlıkla çöpe atmışım, yoksa sizi nasıl tanıyacaktım" der. Ahmet Bey ise utanarak, gülümser ve elindeki gülü uzatır. Hayriye Hanım'ın da yanakları kızarır ve heyecanla gülü alıp teşekkür eder. İki de anlar ki duyguları karşılıklı idi. Hayriye Hanım gözlerine bakarak; "Ahmet Bey siz benim iyi kim oldunuz, benim de kimsem yoktu ve bu köşkte ailem öldükten sonra, yalnız başıma burada çok sıkılıyordum. Şimdi ise sizi tanıdıktan sonra kendimi hiç yalnız hissetmedim" der. Ahmet Bey; "Bende inanın bana ailemi trafik kazasının da kaybettim. Sonra da ev sahibi beni evden çıkartınca sokaklarda kaldım, evi de geçindiren oğlum idi" der. Hayriye hanım bu hayat hikayesine çok üzülür. Ahmet Bey'in gözlerine bakarak; "Benimle evlenmeyi düşünür müsünüz?" diye sorar. Ahmet Bey'in heyecandan elleri titreyerek cevap verir; "Evet be Hayriye Hanım evet! İyi günde de kötü

günde de birlikte bir ömrümüz olsun sevgiyle saygı ve sadakatile” der. Hayriye Hanım yıllar sonra bir aile, bir yuva kurma ümidindeydi. Sonunda mutluluk ummadığı anda kapısını çalmıştı. Ahmet Bey o kadar da dürüst, temiz kalpliydi. Haberi konak çalışanlarıyla paylaşan Hayriye Hanım, “her kez bu düğüne davetlidir” der. Herkes öyle mutlu olur ki bu habere yüzlerini tebessüm alır herkesin. Davetiyeler hazırlanarak dağıtılır eş dosta ve düğün günü gelir. Hayriye Hanım ile Ahmet Bey öylesine mutlularmış ki, ikisi de mutluluktan neredeyse uçacak gibilermiş. Konuklar yerini alır ve eğlence başlar. Gece boyunca eğlence sürerken, nikah memuru gelir ve o mutlu anın sorusunu yönelterek, nikahlarını kıyar. Onlar mutluluklarına adım atarlarken bizde hikayemizin sonuna gelmiş olduk. Buda şunu işaret eder ki, yaptığınız iyilik ve dürüstlük karşınıza bir gün illaki çıkar.

PİŞMANIM

Bir varmış bir yokmuş bir zamanlar küçük bir evde yaşayan; anne, baba, çocuk olmak üzere üç kişi yaşarmış. Anne Melek, Baba Kemal Bey, Erkek çocukları Ali öylesine mutlu mesut yaşarlarmış ki herkes bu aileye özenirmiş. Kemal Bey bir okulda, okul müdürü olarak görev yapıyormuş, Anne Melek Hanım ise müzik öğretmeniymiş, Ali ise orta okul birinci sınıf öğrencisiymiş. Ali evin tek oğlu olduğu için biraz yaramaz bir çocuk olarak büyümüş. Bir gün derslerini bitirdikten sonra canı sıkılar Ali evden dışarı arkadaşlarıyla birlikte bisiklet sürmeye gider. Ailesine haber vermeden bisikletlerini alarak evden çıkan beş arkadaş, "Ali, Mustafa, Arif, Emre, Yusuf" evlerinden uzaklaşırlar. Sakin dere doğal bir gezi yeri varmış, onlarda bisikletleriyle oraya giderler. Daha sonra bisiklet sürmekten yorulan, beş arkadaş dinlenmek için bisikletlerinden inerek derenin kıyısına oturmuşlar. Bir süre muhabbet ederek gülüşen arkadaşlar, şakalaşmaya başlarlar. Herkes birbirini gıdıklar ve gülüşmeye devam ederken, Ali dengesini kaybederek dereye düşer. Yüzme bilmeyen Ali çırpınırken, yüzme bilmeyen diğer arkadaşları da şaşkınca bağırma, yardım istemeye başlar. Bir balıkçı oltasını bırakarak koşar. Dereye atlar ve boğulmak üzere olan Ali'yi oradan çıkartır. Ali hayli su yutmuştu fakat balıkçı, bütün bilgilerini kullanarak riskli durumu atlattır. Vakit geç olmuştu ve aileler çocuklarını işten eve geldiklerinde evde bulamayınca merak ederler. Aileler birbirlerini arar ve anlarlar ki beş arkadaşta birlikte izin almadan dışarıya çıkmışlar. Aileler buluşup karakola gidelim derler ki; çocuklar ağlamış gözlerle evlerine dönerler. Ali ise üstü ıslak bir şekilde, yanında balıkçı, ailesinin yanına bırakmak adına eşlik eder. Sonunda evine getirilen Ali ve yanında balıkçı kapının önünde bekleyen meraklı ve üzgün aileyi görür. Balıkçı Ali'nin ailesine olan biteni anlatır ve aile çocuklarına sarılarak ağlar. Ali ise ailesinin gözlerine uzun uzun, bir süre sessiz baktıktan sonra söz verir. Bir daha asla ailesine haber vermeden hiçbir yere gitmeyeceğine. Bazen haber vermeden yaptığımız şeyler, bizi çıkmaz durumlara sürükleyebilir. Kötü sonuçlar doğurur. O yüzden asla ailelerimizin sözünden dışarı çıkmayalım. Bu hikâyenin de sonuna gelmiş bulunuyoruz.

TEMBİH

Öykümüzün tatlı karakteri Mutlu bir gün okul gezisine gitmek adına ailesinden izin ister. Okulun düzenlediği gezi sadece öğrenciler için olduğundan aileleri gelmeyecekti. Mutlu'nun ailesi biraz çocuklarının başına olumsuz bir olay geçmemesi için tedirgin olur. Düşünürler ve oğulları Mutlu'ya sıkı bir tembihte bulunurlar. Öğretmenlerinden ayrılmamasını, arkadaşlarına uyup uzaklaşmamasını söylerler. Mutlu o kadar çok heyecanlıydı ki! Ailesi öğretmeniyle konuştuğundan sonra, Mutlu'yu öğretmenlerine emanet eder. Öğretmenler servisi okulun önüne çağırır ve öğrencilerin gelmesini beklerler. Elinde öğrenci listesi olan öğretmen, listedeki öğrencilerin sayısını, isimlerini kontrol eder ve gezi yerine gitmek için hareket ederler. Şarkı eşliğinde öğrenciler güle oynaya gezi yerine varırlar. Öğretmenler öğrencilerini toplayarak tembih ederler; "bizlere sormadan asla bir yerlere gitmiyorsunuz. Hep birlikte gurup halinde gezeceğiz" derler. Öğretmenler öğrencilerinden hep bir ağızdan güven sözünü aldıktan sonra, geziye başlarlar. İlk olarak şelaleyi gezdikten sonra, mağaraların olduğu yere doğru yola devam ederler. Mağaraların olduğu yere varırlar, rehber oranın tarihini anlatırken, Mutlu kedi sesi duyar. Kimseye görünmeden sessizce gurutandan çıkarak kedi sesinin geldiği tarafa doğru ilerler. Derin bir kuyudan sesin geldiğini fark eder. Gider ve kuyuya doğru eğilerek seslenir; "pisi, pisi, pisi" kedi sesini dahada yükseltir. Kuyu derin olduğundan karanlıktı. O sırada öğrencilerden Mutlunun samimi arkadaşı Mustafa onu göremeyince, öğretmenlerine seslenerek bilgi verir. Öğretmenler aralarında anlaşarak, "birkaç öğretmen, öğrencilerin başında kalsın, bizde gidip Mutlu'yu arayıp bulalım" derler. Dört öğretmen seslenmeye başlar öğrencisi Mutlu'ya, fakat hala ses yoktu. Mutlu ise hala kediye ulaşabilme çabasındaydı. Bir süre düşündü ve kuyuya inme kararı aldı. Kuyunun içinde çıkıntılı örülü taşlar vardı. O taşlara basarak inebileceğini düşünen Mutlu, bir hamleyle aşağı inmeye başlar. Kuyudan indikçe karanlık olmaya başlar, Mutlu ayağını aşağı dokundurunca oda neydi; ayağını basa bileceği bir destek yoktu. Bu durumu fark eden Mutlu çok korkmuştu. Derine indiği için kuyuya artık ışıkta gelmiyordu. Işıktta gelmeyince tutunacağı yerleri de göremiyordu. Mutlu iyice yorulmaya başlamıştı, karını da acıkan Mutlu iyice halsizleşmişti. Son gücünü toplayarak "imdat" diye bağıarak yardım istemeye başlar. Öğretmeni Recep Bey'in kulağına ses ulaşır, emin olmak adına arkadaşlarına; "duraksayarak kulak verelim, birisi imdat diye bağıyor sesi yankılanmakta" der. Diğer öğretmen arkadaşları da sesi duyarlar ve sesin geldiği yöne doğrulurlar. Sesin olduğu yöne doğru gittiklerinde, oradaki derin kuyuyu görürler. Hafif eğilip; "kimse var mı?" diye seslenirler ve tam da o sırada; öğretmenlerinin sesini duyan Mutlu, "öğretmenim buradayım bana yardım edin karanlık ve hiçbir şey görmüyorum, gücümde bitmek üzere düşeceğim." der. Öğretmenleri hemen bir itfaiyeyi arayarak yardım isterler. On beş dakika da gelen itfaiye görevlileri, bellerine ip bağlayarak, ışık tutarak kuyunun içine inerler. Sonunda Mutlu'yu görürler ve onu tutarak yukarıya çıkartırlar. Öğretmenleri ile arkadaşları, Mutlu'yu gördüklerine çok sevindiler. Mutlu itfaiyecilerden bir ricada bulunur. Aşağıda kuyu içinde kurtarılmayı bekleyen biri daha var der. "Minik bir kedi yavrusu kuyuya düşmüş bende sesi duydum, kurtarmak için kuyuya inmeyi denerken de kuyuda karanlık olunca mahsur kaldım burada" der. İtfaiyeciler sağ olsun hemen tekrardan kuyuya inerek, yavru kediyi de kurtarırlar. Artık kuyudan Mutlu ve minik yavru kedi çıkartılmıştı herkes alkışlamaya başladılar, sevinçlerini bu şekilde ifade ettiler. Daha sonra gezi alanından, Mutlu'nun ailesine uğrayarak, olan biteni anlatan öğretmenler, üzüntülerinin yerini sevincin aldığını ve çok şanslı olduklarını söyleyerek oradan ayrılırlar. Mutlu ise çok üzgündü, tembihlere uymayarak kendi başına iş yapmaya kalkması başına bunların gelmesine sebep olmuştu. Bir daha asla büyüklerin sözünden dışarı çıkmayacağına söz verir mutlu. Bu durumda ona ve arkadaşlarına büyük bir ders olur. Öykümüzde burada sona erer.